

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 424/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. R.	w dniu 3 listopada 2018 roku w T. (...) na ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim dokonał uszkodzenia ciała D. G., w ten sposób, że uderzył go pięścią w głowę, w okolicę skroniową głowy w wyniku spowodował obrażenia	

		<p>ciała D. G. w postaci stłuczenia małżowiny usznej lewej i lewej okolicy skroniowej, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas nie przekraczający 7 dni;</p> <p>tj. o czyn z art. 157 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>D. G. jest mężem M. G., która jest rodzoną siostrą oskarżonego M. R.. Po śmierci matki M. G. i M. R. spotkali się oni w dniu 27 października 2018 roku w mieszkaniu swych rodziców w Ł. przy ul. (...), w celu uprzątnięcia tego mieszkania z mebli i innych ruchomości, aby przygotować lokal do remontu. Na miejscu M. R. otworzył swoim kluczem kasetkę matki i stwierdził w niej brak kwoty 48.000,00 zł., a które wg. niego powinno tam się znajdować.</p> <p>Wówczas między rodzeństwem doszło do kłótni na tle finansowym i majątkowym, gdyż M. R. posądził siostrę o przywłaszczenie tych pieniędzy, wyzywając ją zażądał zwrotu pieniędzy w/w. Na co M. G. stanowczo zaprzeczyła tym przypuszczeniom i zadzwoniła wtedy do męża D. G., informując go</p>	<p>akta (...)</p> <p>zawiadomienie,</p> <p> płyta CD</p> <p>protokół zawiadomienia</p> <p>protokół oględzin płyty z zapisu monitoringu</p> <p>częściowo wyjaśnienia M. R.</p> <p>zeznania oskarżyciela prywatnego D. G.</p> <p>zeznania świadka M. G.</p> <p>zeznania świadka</p> <p>S. P.</p>	<p>1-3, 4</p> <p>13-15</p> <p>28-29</p> <p>88v-89v</p> <p>90-91, akta (...): k.13-15</p> <p>91v-92v,</p> <p>(...): k.23-24</p> <p>126v-127</p>	

o zaistniałej sytuacji i posądzeniach brata.

Przez następne dni M. R. kilkakrotnie wydzwaniał do siostry w celu wymuszenia zwrotu „wierzytelności” pieniężnej, a także zaczął nachodzić siostrę i szwagra w miejscu ich zamieszkania. W wyniku czego siostra i szwagier zaczęli go unikać.

W dniu 3 listopada 2018 roku M. R. przyjechał pod zakład usługowy (...) w T. (...) przy ul. (...), gdzie pracował D. G.. D. G. wyszedł do M. R. przez w/w zakład i podjął ze szwagrem rozmowę na tle „konfliktu finansowego”. Rozmowa początkowo przebiegała w spokojnej atmosferze, jednak M. R., ponownie zażądał od szwagra potwierdzenia przywłaszczenia pieniędzy przez siostrę i żądał ich zwrotu. Na co D. G. konsekwentnie zaprzeczał oskarżeniom jego żony, wtedy M. R. wpadł w złość, zaczął grozić szwagrowi postępowaniem sądowym, łapać go za szyję, a w pewnym momencie niespodziewanie uderzył go pięścią w okolicę lewą skroniową głowy.

Całe zdarzenie zostało zarejestrowane przez kamerę przemysłową umieszczoną na budynku zakładu (...).

Po zdarzeniu D. G. zgłosił fakt pobicia

<p>zgłosił telefonicznie na policję, gdzie został poinformowany, aby zgłosił się na obdukcję i złożył zawiadomienie do prokuratury.</p>			
<p>Po zdarzeniu D. G. zadzwonił na numer alarmowy i dyspozytor pogotowia skierował karetkę pogotowia, która zawioszała go do (...) w P.. Na miejscu stwierdzono bolesność okolicy stawu skroniowo-żuchwowego po stronie lewej. Zlecono konsultację neurologiczną oraz zlecono obserwację. W poradni laryngologicznej po diagnostyce stwierdzono zapalenie ucha środkowego lewego, zalecając antybiotykoterapię oraz stwierdzono niedosłuch (odbiorczy ubytek słuchu), a D. G. otrzymał skierowanie do szpitala Wojewódzkiego w B., gdzie leczył się w dniach 28.11.-04.12.2018r.</p>	<p>akta (...) dokumentacja medyczna i załączniki dokumentacja złożona na rozprawie 18.08.2021</p>	<p>5-10, 19-22 109-125</p>	
<p>W obdukcji lekarskiej biegłego sądowego dr. n.m. R. K. z dnia 13.02.2019r. stwierdził, iż D. G. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy skroniowej lewej i małżowiny usznej lewej, szum uszny lewostronny. Obrażenia lewej strony głowy w/w powstały w wyniku zadziałania bezpośredniego urazu tępego tj. mogły powstać w wyniku silnego uderzenia</p>	<p>Opinia biegłych- akta (...)</p>	<p>32-24</p>	

<p>pięścią w tą okolicę ciała pokrzywdzonego. Z chirurgicznego punktu widzenia te obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów ciała D. G. trwające nie dłużej niż 7 dni.</p>			
<p>Z opinii biegłych z (...) w Ł. wynika, że w wyniku zdarzenia D. G. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia małżowiny usznej lewej i lewej okolicy skroniowej, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni.</p>	<p>Opinia sądowo-lekarska biegłych- akta (...)</p>	<p>49-52</p>	
<p>Prawomocnym postanowieniem z dnia 10.10.2019r. Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Tryb. sygn. akt akta (...) umorzył dochodzenie w sprawie zaistniałego w dniu 03.11.2018r. na ul. 3 maja 86 uszkodzenia ciała D. G., wobec stwierdzenia, że czyn wyczerpuje dyspozycję art.157 § 2 kk, który stanowi przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego.</p>	<p>akta (...)</p>	<p>59-61</p>	
<p>Oskarżony M. R. nie był karany sądownie.</p>	<p>Karta karna</p>	<p>95</p>	
<p>Oskarżony M. R. generalnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale podniósł, iż jego szwagier swoim zachowaniem sprowokował go do takiego działania.</p>	<p>Wyjaśnienia M. R.</p>	<p>88v-89v</p>	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWÓDÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Jak wyżej	W świetle zebranego w sprawie materiału aktowego zarówno wina jak i sprawstwo M. R. popełnienia zarzucanego mu prywatnym aktem oskarżenia czynu nie budziły żadnych wątpliwości. Dowodziły tego jednoznacznie zeznania samego pokrzywdzonego oraz świadków M. G. i S. P. złożone przed sądem jak w dochodzeniu (...) oraz dowody rzeczowe w postaci zapisu z monitoringu, jego oględzin, obdukcji lekarskich, opinii sądowo-lekarskich znajdujących	

		<p>się w aktach postępowania przygotowawczego (...).</p> <p>Mimo argumentów obrony opinia biegłych z (...) w Ł. odnośnie obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego D. G. była jasna, zupełna, precyzyjnie odpowiadała na wszystkie tezy dowodowe wówczas Prokuratora. Biegli jednoznacznie uznali, iż w wyniku zajścia z dnia 03 listopada 20-188r. D. G. doznał stłuczenia małżowiny usznej lewej i lewej okolicy skroniowej głowy. Obrażenia te mogły istotnie powstać w czasie i okolicznościach, jakie przedstawił w swoich zeznaniach pokrzywdzony, a więc w wyniku uderzenia go w głowę. Obrażenia te spowodowały wszakże naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas nieprzekraczający 7 dni, były więc relatywnie niegroźne.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

	<p>Częściowo</p> <p>Wyjaśnienia M. R.</p> <p>Dokumentacja z rozprawy 18.08.2021</p>	<p>Nie zasługiwały twierdzenia oskarżonego, że swoją postawą jego szwagier „sprowokował” go do agresji i uderzenia go w głowę, albowiem przeczyły temu wszystkie dowody zebrane w sprawie, a sam M. R. nie ukrywał, że jest osobą impulsywną.</p> <p>Tak samo niewiarygodny był wątek „przywłaszczenia” przez jego siostrę pieniędzy z kasetki, o które ja posądził, a który był główną osią sporu i zdarzenia w dniu 03.11.2018r., albowiem do chwili obecnej poza „pomówieniami” siostry nie podjął żadnych kroków prawnych, czy sądowych w tej kwestii. Dlatego należało w tej części uznać wyjaśnienia za przyjętą nieudolną próbę obrony i zminimalizowania swej odpowiedzialności za dokonany występki.</p> <p>Nie zasługiwały na wiarygodność argumenty pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zmierzające na chwile obecną na próbę podważanie obrażeń ciała doznanych przez D. G. w dniu 03.11.2018r. z poniżej 7 dni na powyżej 7 dni, a w konsekwencji przyjętej kwalifikacji prawnej w prywatnym akcie oskarżenia, w sytuacji kiedy pokrzywdzony D. G. nie zaskarżył decyzji Prokuratora o</p>	
--	---	--	--

		umorzeniu dochodzenia i tam przyjętej kwalifikacji prawnej czynu i doznanych przez siebie obrażeń ciała. Stanowi to wyraz niekonsekwencji w odniesieniu do prywatnego aktu oskarżenia i jego uzasadnienia.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. R.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd podzielił w całości przyjętą przez oskarżyciela publicznego kwalifikację prawną czynu z art. 157 § 2 kk w aktach (...). i prywatnym akcie oskarżenia.</p> <p>W przepisach kodeksu karnego w treści art. 157 1-3 kk określone zostały typy spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 Ikk. Kodeks dzieli te "inne" naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia</p>			

na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia "dłużej niż 7 dni" i "nie dłużej niż 7 dni". Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156, średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 1) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. Podział ten odgrywać będzie rolę także w przypadku nieumyślnego spowodowania uszczerbku, przy określeniu trybu ścigania (art. 157 4 i 5). Sama czynność sprawcza polega na "powodowaniu" opisanych w art. 157 I lub 2 skutków. Pojęcie to obejmuje wszystkie zachowania, pozostające w związku przyczynowym i normatywnym ze skutkiem (zob. wyrok SA w Warszawie z 19 września 1995 r., II Akr 308/95, Prok. i Pr. 1996, nr 78, poz. 14 dodatek). Zachowanie musi obiektywnie naruszać wynikającą z naszej wiedzy i doświadczenia regułę postępowania z dobrem prawnym, jakim jest zdrowie człowieka. Trafnie zwrócił na to uwagę SN w

uzasadnieniu wyroku z 1 grudnia 2000 r. (IV KICN 509/98, OSNKW 2001, nr 5-6, poz. 45), stwierdzając: "Spowodowanie przez sprawcę skutku jako element strony przedmiotowej czynu zabronionego musi być następstwem naruszenia zasad ostrożności. Nie każde jednak naruszenie reguł ostrożności pozwala na przypisanie sprawcy tego naruszenia popełnienia przezeń czynu zabronionego, a zwłaszcza spowodowanie określonego w ustawie skutku. W takich wypadkach pomocne są kryteria koncepcji obiektywnego przypisania, która stanowi ważną kategorię, służącą do ustalenia i uzasadnienia (a jednocześnie racjonalnego ograniczenia) zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy. Samo ustalenie związku przyczynowego między zachowaniem sprawcy a skutkiem przestępnym nie jest wystarczającym warunkiem obiektywnego przypisania tego skutku danemu sprawcy. Nauka o obiektywnym przypisaniu posługuje się różnymi, teleologicznie ujętymi regułami przypisania skutku, spośród których najważniejszą rolę odgrywa reguła urzeczywistnienia stworzonego przez sprawcę niedozwolonego niebezpieczeństwa. W myśl tej reguły -

kauzalne spowodowanie skutku może być tylko wtedy przypisane sprawcy, jeżeli urzeczywistniało się w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miało zachowanie naruszonego obowiązku ostrożności”.

Należy zauważyć, iż skutek określony w art. 157 § 2 kk, do którego doszło w przedmiotowym postępowaniu, oddziela od skutku charakteryzującego typ czynu zabronionego opisanego w art. 157 I okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni. Dla określenia tego skutku istotna jest też granica "minimalna", odróżniająca to przestępstwo od naruszenia nietykalności cielesnej (art. 217 § 1). Obowiązujący kodeks karny inaczej określa znamiona typu czynu zabronionego polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej, niż czynił to kodeks karny z 1969 r. (art. 182 § 1). Różnica polega na tym, że art. 217 § 1 mówi jedynie o naruszeniu nietykalności cielesnej, podczas gdy w art. 182 § 1 k.k. z 1969 r. stwierdzano, że typ ten odnosi się też do przypadków, gdy takie naruszenie nietykalności pozostawiało na ciele pokrzywdzonego "nieznaczące ślady". Należy

stanąć na stanowisku, że nie ma w tym wypadku różnicy merytorycznej. Artykuł 157 § 2 wymaga naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Pozostawienie na ciele nieznaczących śladów, będących wynikiem na przykład uderzenia, nie będzie spełniało warunków koniecznych do stwierdzenia skutku, o którym jest mowa w tym przepisie. Zob. nadal aktualne stanowisko wyrażone w wyroku SN z 17 października 1973 r. (Rw 872/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 173).

Oceniając zatem charakter zajścia, do jakiego doszło w dniu 03 listopada 2018r. w wyniku, którego D. G. został uderzony przez szwagra w głowę, ustalono, iż obrażenia, jakich doznał w wyniku uderzenia, były relatywnie niegroźne i zostały stypizowane przez ustawodawcę w kodeksie karnym jako czyn z art. 157 § 2 kk.

Art. 66 § 1 i 2 kk przewiduje, iż Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób

życia uzasadniają
przyopuszczenie, że
pomimo umorzenia
postępowania będzie
przestrzegął porządku
prawnego, w szczególności
nie popełni przestępstwa,
zaś przypisane sprawcy
przestępstwo zagrożone
jest karą nie
przekraczającą 3 lat
pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią **art.**
115 § 2 kk przy
ocenie stopnia społecznej
szkodliwości czynu sąd
bierze pod uwagę rodzaj
i charakter naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej lub grożącej
szkody, sposób i
okoliczności popełnienia
czynu, wagę naruszonych
przez sprawcę
obowiązków, jak również
postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych reguł
ostrożności i stopień ich
naruszenia.

W niniejszej sprawie
okoliczności dokonania
przez oskarżonego M.
R. zarzucanego mu
czynu były niebudzące
wątpliwości.

Zdaniem Sądu, nie
kwestionując całej
naganności tego
zachowania, występujące
w sprawie okoliczności
uzasadniały odstąpienie
od wymierzenia
oskarżonemu za ten czyn
kary i poprzestanie na
zastosowania
dobrodziejstwa w postaci

warunkowego umorzenia postępowania karnego. Sąd uznał, iż tak stopień winy umyślnej sprawcy, jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynu umożliwia zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Bowiem:

1) Zebrany materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że okoliczności popełnienia przestępstw nie budzą wątpliwości;

2) Oskarżony jest osobą niekaraną;

3) Oskarżony żałował swojego czynu, ostatecznie przeprosił szwagra na rozprawie za swoje zachowanie, a mediacja nie doszła do skutku między stronami głównie z przyczyn wygórowanych żądań finansowych ze strony oskarżyciela prywatnego;

4) Oskarżony ma ustabilizowaną sytuację zawodową i rodzinną.

5) Oskarżony nie wykazywała dotąd skłonności do naruszania obowiązującego porządku prawnego.

Dlatego Sąd uznał, iż zarzucony mu czyn miał charakter incydentalny i stanowił wynik nieudowodnionych posądzeń „przywłaszczenia” pieniędzy przez jego

siostrę. Ponadto jego
właściwości i warunki
osobiste oraz
dotychczasowy sposób
życia, w szczególności
ustabilizowana sytuacja
majątkowa, zawodowa i
rodzinna, dają podstawę
do przypuszczenia, że
oskarżony nie poczyta
sobie warunkowego
umorzenia za bezkarność
i będzie mimo to
przestrzegał porządku
prawnego, a w
szczególności nie popełni
nowego przestępstwa.

Art. 66 § 2 kk

Przestępstwo z art. 66
§ 2 kk zagrożone
jest karą grzywny, karą
ograniczenia wolności,
karą pozbawienia wolności
do lat 2.

Art. 67 § 1 kk

1) Ustalając okres próby
na 1 rok Sąd miał przede
wszystkim na uwadze
fakt, iż czyn dotyczył
relacji osobistych między
najbliższą rodziną;

2) Celem wzmocnienia
nadzoru nad oskarżonym,
Sąd w okresie próby
nałożył na niego środki
probacyjne

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

M. R.	2,3	1	<p>Art. 67 § 3 kk uprawnia Sąd w sytuacji warunkowego umorzenia postępowania karnego może orzec świadczenie pieniężne i zadośćuczynienie / nawiązkę/ wymienione w art.39 pkt. 7 kk.</p> <p>Ustalając wysokość świadczenia, Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną i materialną oskarżonego i uznał, że ustalona kwota (500 zł) nie jest nazbyt wygórowana a jednocześnie stanowi dotkliwą i dodatkową realnie odczuwalną dolegliwość z powodu jej nagannego zachowania. Zdaniem Sądu orzeczone świadczenie pieniężne wraz z ustalonym okresem próby spowodują, iż M. R. nie będzie miał poczucia, że za swoje niewątpliwie naganne zachowania, nie poniósł konsekwencji.</p> <p>Sąd orzekł jedynie o częściowym zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego D. G. za doznaną krzywdę w wysokości 3000 zł. W pozostałej części żądania pełnomocnika oskarżyciela prywatnego kwoty 5.000 zł (akt oskarżenia) jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, utratę zarobku, koszty leczenia, wyżywienia itd. nie znajduje wystarczającego</p>
-------	-----	---	--

			uzasadnienia w aktach sprawy. W ocenie Sądu kwota 3.000 zł jest adekwatna do okoliczności sprawy, a nadto nie przekreśla pokrzywdzonemu drogi dochodzenie pozostałej kwoty zadośćuczynienia przed sądem cywilnym.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
7.6. <i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. <i>KOszty procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
4,5,6	O kosztach postępowania w postępowaniu z oskarżenia prywatnego		

Sąd orzekł w oparciu o art. 629 kpk w zw. z art. 628 pkt. 1 kpk zasądając od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty zastępstwa procesowego.

Jednocześnie zgodnie z art. 622 kpk Sąd orzekł o zwrocie oskarżycielowi prywatnemu kwoty 300 złotych – uiszczonych zryczałtowanych równowartości wydatków.

Jednocześnie Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

6. 1Podpis